

Sök uppsatser och reseberättelser

Namn: Thomtén, Maria
Universitet/Högskola: Sveriges lantbruksuniversitet
Institution: Avd f student- och utbildningsservice
Ämnesområde: Ingenjörsvetenskap, teknologi
Handledare: Ronny Arnberg, Borlänge Energi
Land: India

MFS i Mumbai sommaren 2009

Jag landade i Mumbai den 16 Juni 2009, med målet att genomföra ett projekt inom avfallsförbränning under sommaren. Genom det svenska företaget Borlänge Energi hade jag fått kontakt med ett indiskt företag som jobbade inom detta område. De hade sitt kontor i Mumbai och jag var välkommen att ta del av deras information och använda mig av deras kontor så mycket jag ville. De hade dessutom givit mig en kontakt till ett "paying guest house". Konceptet är vanligt i Mumbai och går ut på att en familj hyr ut rum i en separat del av sitt hus och ger sina hyresgäster middag varje kväll. Allt var ordnat och klart då jag lämnade Sverige!

Vid ankomsten var dock inte allt lika lätt. Jag nådde fram till mitt boende på kvällen men helt plötsligt var mannen som jag skulle hyra rum av inte alls lika villig att låta mig bo där. Han hade inte förstått att det rörde sig om en utländsk tjej och att tiden jag skulle bo där bara var två och en halv månad. Vanligtvis fick bara indiska tjejer bo där, i perioder på flera år. Jag skulle alltså bli utkastad på Mumbais gator sent på kvällen, utan hotellrum... Som tur var ändrade sig mannen då han såg hur förskräckt och ledsen jag blev och lät mig bo där, under förutsättning att jag följde de regler som fanns. Bland annat handlade det om att inte vara ute efter kl 21 på kvällen, inte prata om religion, dricka alkohol eller spela kort, vissla eller spela för hög musik. Synen de hade på utlänningar var att alla är beroende av alkohol eller droger och det kändes faktiskt rätt kul att få bevisa för dem att de hade fel!

I uthyrningsdelen bodde jag och en indisk tjej som jag direkt kom bra överens med. Hon var jämgammal med mig och för tillfället arbetslös, så hon hade mycket tid över för att visa mig runt i Mumbai och förklara hur saker och ting fungerar.

Mumbai är en extremt stor stad med en befolkning på ungefär 15 miljoner och här finns det största slumområdet i hela Asien. Hit kommer människor från alla olika delar av Indien för att pröva lyckan – det kallas för drömmarnas stad, men inte alla lyckas med det de föresatt sig. Eftersom staden ligger vid havet är det alltid fuktigt och mellan juni och augusti, då jag var där, är det monsunperiod i Indien. Detta innebär hetta och fukt, med plötsliga skyfall på allt mellan 5 minuter och flera timmar. Det regnar väldigt lokalt och vissa områden drabbas hårt av översvämningar där folk får vada fram i midjedjupt vatten. Just det här året var monsunen tre veckor sen och vattenbristen var ett faktum. I vissa delar av staden infördes vattenransonering och man fick då endast vatten under vissa tider på dagen, eller vissa dagar i veckan. Ständiga strömavbrott var också en del av vardagen på grund av att elektriciteten inte räckte till alla. Det var väldigt, väldigt annorlunda mot kyliga, lugna, organiserade och välordnade Sverige, men också väldigt charmigt och kul att uppleva något så ovanligt.

Eftersom jag själv planerade och genomförde mitt projekt, utan krav på mig från det Indiska företaget, fick jag komma och gå som jag ville på kontoret. Jag gick dit i stort sett varje dag eftersom det var skönt att träffa och lära känna människor och ha en daglig rutin. På kontoret var alla snälla och vänliga, gav mig all nödvändig information och tog väl hand om mig. Mitt projekt handlade om effektivisering av torkningsprocessen vid avfallsförbränning, med en teoretisk faktadel och vissa termodynamiska beräkningar. Faktadelen fick jag mycket hjälp med, men termodynamiken var värre. Ingen på företaget kunde hjälpa mig med mina beräkningar men jag hade tät mailkontakt med min svenska handledare på Uppsala Universitet, vilket hjälpte.

Maten i Indien är bland det bästa landet har! Den var gudomlig! Jag älskar kryddstark mat och kunde

inte få nog av alla olika vegetariska röror, jag passade på att inte äta kött när jag var i Indien eftersom vi äter nog mycket kött hemma i Sverige och den vegetariska maten är så pass god i Indien.

Mumbai är mindre konservativt än resten av Indien och på fritiden är det helt ok att gå runt i jeans och t-shirt. Det är nästan så att man är konstig om man inte gör det! På kontoret var det traditionell indisk klädsel som gällde och jag gillade verkligen att klä mig annorlunda mot hemma!

Efter en månad i Mumbai kändes det som om mitt projekt stod lite väl stilla – jag kom ingen vart eftersom det var svårt att enbart få hjälp via e-post. En liten resa fick bli botemedlet, jag tog med mig tjejen jag bodde med och åkte till Bangalore, en underbar stad i södra Indien. Det är inte lika hett i Bangalore som i Mumbai, staden är renare och har en massa parker vilket var härligt att se, jag hade verkligen saknat naturen i Sverige! Vi stannade en knapp vecka där, åkte hem och packade om våra väskor för att sedan åka till hennes familj i Nagpur, en stad mitt i Indien.

Det var en upplevelse! En traditionell indisk familj som välkomnade mig med öppna armar och en hel massa mat! Familjen har tre döttrar varav bara en bor hemma fortfarande, så de tyckte att det var kul att få lite sällskap. I Nagpur kom dock en form av kulturchock för mig. Jag hade hela tiden i Mumbai känt mig ganska bekväm och hemma, men lite låst och övervakad eftersom jag sällan gjorde något ensam och inte fick komma hem hur sent som helst på kvällarna. Det var dock en mild form av det som väntade i Nagpur och jag hade väldigt svårt att acceptera det. De tre döttrarna får inte gå ut ensamma, pappan måste följa med dem om de ska någonstans. För mig som är van att komma och gå som jag vill och dessutom inte klarar av att vara stilla några längre perioder blev detta väldigt frustrerande. Jag fick inte ta en promenad på gatan utan hänvisades till takterrassen och allt döttrarna och mamman gjorde under dagarna då pappan jobbade var att titta på tv, sova och äta.

Vi hade ändå väldigt roligt också - pappan tog lite ledigt för att ta oss runt i staden, vilket jag verkligen uppskattade. Dessutom fick jag "lektioner" i Indisk matlagning av tjejen jag bodde med, det var kul! Hennes syster målade min hand med hennafärg och en dag kom en buddhistmunk hem till oss för att välsigna oss alla. Livet var som det brukar vara för dem och det var intressant att se!

Att slappa när man inte vill eller behöver är väldigt irriterande och jag klarade inte av så lång tid i Nagpur. Efter tre dagar hade jag fått nog och åkte tillbaka till Mumbai igen för att jobba vidare med mitt projekt. Tjejen jag bodde med stannade kvar hos sina föräldrar vilket innebar att jag var ensam som inneboende i vårt hem. Det blev väldigt ensamt att äta middag själv och jag hade ingen att prata med på kvällarna, då är det tråkigt att man måste komma hem tidigt. Mina andra vänner hade oturligt nog väldigt mycket att göra på jobbet och hemma just den här perioden och jag hade den tyngsta tiden i Indien. Jag började tröttna på det som känts så kul och spännande i början: Maten, kläderna, den färska frukten... Jag uppskattar det verkligen såhär i efterhand men ibland får man bara för mycket av det goda.

Detta gav igen upphov till en resa, den här gången till Rajasthan i norra Indien. Det är en annan stat, fylld av palats och öknar och traditionell indisk kultur. Det var en jobbig men lärorik resa. Att resa själv som tjej kan vara väldigt påfrestande och jag kände mig stundtals väldigt utsatt och ensam. Jag hade alltid märkt att alla stirrade på mig men under den här resan var det ännu värre, då väldigt många kom fram och försökte övertala och lura mig till både det ena och det andra, främst att köpa saker. Som tur var träffade jag även under denna resa några indier som inte var affärsmän och bara ville ha pengar, så synen på indier som snälla och gästvänliga var i slutändan ändå intakt. Under den här resan lärde jag känna de enda västerlänningar jag träffade under mina månader i Indien och de kom precis i rättan tid! Jag var i en turiststad och var ganska slutkörd och trött på allt indiskt och behövde bara prata lite med människor som tänkte ungefär som jag och äta lite västerländsk mat.

Efter några dagars "vila" från den intensiva indiska kulturen var jag redo och sugen på att resa vidare och min resa blev en och en halv vecka lång allt som allt. Jag kan verkligen rekommendera att resa i Rajasthan till alla som har chansen, det är fantastiskt!

Tillbaka i Mumbai var jag återigen ganska ensam och kände mest att jag ville hem. Jag hade bara en vecka kvar av tiden i Indien och bestämde mig för att utföra mina beräkningar under hösten i Sverige istället. Jag reste återigen ut ur Mumbai, tillbaka till Bangalore för att hälsa på en av mina vänner som jobbade där. Det var jätteskönt att fokusera på något annat än hur mycket jag ville hem och tack vare detta blev min sista vecka väldigt bra!

Den största chocken fick jag när jag landade i Sverige. Jag hade verkligen inte förväntat mig att jag skulle tycka att något var konstigt eller jobbigt när jag kom hem! På något sätt var jag nog mer förberedd på att allt skulle vara annorlunda när jag åkte till Indien, men inte på omställningen när jag

åkte hem. Jag hade ett liv och vänner i Indien som på bara ett dygn var helt borta ur min värld och kanske aldrig skulle komma tillbaka. Jag hade levt i och blivit en del av den myllrande, intensiva, heta indiska kulturen och jag kände en förvirring och tomhet när jag kom hem. Det kändes som om ingen förstod mig – de hade ju inte sett det jag sett eller varit med om de saker jag upplevt. Jag kan verkligen rekommendera att planera inför hemkomsten! Det kan vara jobbigare än vad man anar och det är värt att ha några veckor ledigt så att man hinner landa i sin värld i Sverige igen. Jag känner att jag inte riktigt hann med att smälta eller förstå allt – det kan ta lång tid!

Trots att det fanns jobbiga stunder var tiden i Indien var bland det bästa jag gjort och jag rekommenderar verkligen alla jag träffar att åka dit och se det underbart stökiga och charmigt intensiva landet som är så varierat i sina olika delar att det känns som om det är olika länder man besöker om man åker från den ena änden till den andra.
